

Omboly Gerzson

ÁRNYÉKVÖLGY

I

Október ötödike, vasárnap volt, amikor vállamra vettem a túrazsákom, és útnak indultam. Amikor a hűvös, ködös hajnal fénye derengeni kezdett kelet felől, akkor már a távolsági buszon ültem és figyeltem, ahogy Budapest lassan elmarad mögöttem minden nyüzsgésével és mohó türelmetlenségével együtt. Később, ahogy a szántóföldeket és fasorokat néztem az ablakon át, arra gondoltam, hogy a tavasznak és nyárnak leginkább szépsége, míg az ősznek és a télnek varázsa van. Tehát gyönyörködtem a látképben és átadtam magam annak a jóleső érzésnek, amit az egyhetes szabadságom gondolata váltott ki belőlem. A busz kényelme és halk duruzsolása álomba ringatott, s mire felébredtem, már Eger közelében jártunk. Egerben átszálltam egy másik buszra, ami kevésbé volt olyan csöndes és kényelmes, mint a korábbi, majd az vitt tovább egyre beljebb és beljebb, végig a Bükk-hegység völgyeinek mélyén, mígnem a völgy kiszélesedett, és a távolban egy kicsiny falu templomtornya kandikált ki a sárguló lombok közül. Mostanra már kisütött a nap, és alig néhány ködfoszlány úszkált csak a rétek felett. Azonban tizenegy óra is elmúlt, mire megérkeztem Horkakőre.

Horkakő egy kicsiny zsákfalú, talán ha négyszáz lelket számlál, temploma van ugyan, de papja már nem, ő a szom-

széd faluból járt át misézni. Egyetlen vegyesboltja volt, ahol komoly gondot okozott váratlan megjelenésem, amikor szemtettem őt zsömlére, ami valószínűleg másnak volt félre-téve. Ahogy az lenni szokott, a templomtól alig száz méterre állt a kocsmá, ahol az elkövetkező egy hétben visszatérő vendég voltam. Nem azért, mert olyan mértéktelenül nagy ivó volnék, bár igaz, hogy nem vetem meg az alkoholt, hanem mert nekem is szükségem van egy kis társaságra, még ha csak a háttérből hallgatom is a helyiek anekdotáit, beszámolóit a rejtett nyugalomban eltöltött hétköznapjaikról. Másfelől barátságos hely volt, belül vastagon lakkozott fenyőgerendákkal és falburkolatokkal, széles tölgyfa asztalokkal és padokkal, nem beszélve a pultról, ami egy valóságos remekmű volt. Egyszerűségében zseniális, de ízléses és nagyon igényes munkáról tanúskodott. A kocsmának volt egy hátsó, tágas fedett terasza is, melyet egy alig derékig érő kőkerítés ölelt körbe, és azon túl Horkakő egyik patakja csobogott egy sziklás mederben. Távobbb az erdőre lehetett látni, ami a meredeken emelkedő hegyoldalt borította, és azt hiszem, hogy ez a látkép, és a vízcsobogással színesített csendes nyugalom volt az, ami rendre visszacsábított délutánonként, hogy a magammal hozott regényem elsárgult lapjait böngésszem, hogy a nyugodt tempójú beszélgetéseket hallgassam, vagy ábrándos gondolataimat dédelgessem egy-egy sör mellett.

Kissé előreszaladtam, hiszen csak most szálltam le a buszról, ami tett egy kört a templom körül, majd távozott arra, amerről érkezett. Túrazsákom a lábaimnál pihent, kezeim faragott botom fején nyugodtak, miközben mélyet szippantottam Horkakő tiszta levegőjéből és körültekintettem ezen a mesés tájon. Már is nekiláttam első és legfontosabb teendőmnek, hogy rövid úton levetkőzzek magamról mindent, amit gondolatban magammal hoztam. Megálljt parancsoltam annak a sürgető érzésnek, hogy gyorsan át kell vennem a szállásomat. Eddig a pontig időhöz voltam kötve, miszerint, hogy időben keljek, időben elérjem a buszt, a metrót, aztán a

távolsági buszt, de ennél a pontnál tovább már nincs rá szükség. Nem. Nincs semmi sürgős, vagy fontos teendőm. Mostantól kezdve ráérek. Három nap kellett hozzá, hogy megszabaduljak ettől a belső izgágaságtól, amit odahaza észre sem vettem.

Útnak indultam Horkakő fő utcáján, a Petőfi utcán, kényelmes, kimért léptekkel. Szemlélni kezdtem, ami igazán nem esett nehezemre, hiszen a szépen gondozott kertek, a takaros kis parasztházak, a mértani pontossággal emelt farakások az udvarokon, mind-mind rejtettek magukban valami érdekességet és szépséget. Majd a telefonom kijelzőjére pillantottam és megállapítottam magamban, hogy szállásadóm, akivel korábban telefonon beszélgettem érkezésem körülményeiről, nem tréfált akkor, amikor közölte, hogy a *húszasnak* itt nincs térereje. Valóban nem volt. Igaz, korábban már minden szükséges információt megszereztem a neten keresztül, így pontosan tudtam, hogy hova tartok, és hogy kit kell keresnem. Másfelől legalább nyugodt hetem lesz, hogy nem zaklatnak telefonon.

Felpillantottam a települést körülölelő, meredeken emelkedő hegyekre, melyek V alakban szűkültek, ahogy haladtam dél felé. Helyenként már sárgultak a fák levelei, ám idén lassan érkezett az ősz, ezért alig lehetett ennél többet látni a lombokon. A nappalok is inkább nyáriasak voltak ezen a héten, csak éjszakánként csökkent tíz fok alá a hőmérséklet.

Két oldalt a házak a domboldalról a főút fölé magasodtak, így az utcára néző ablakok éber figyelme kísért, és itt-ott öreg házőrző kutyák gondoskodtak illő köszöntésemről, inkább kötelességtudatból, mint lelkesedéssel. Elsétáltam a már említett italozó előtt, és ráköszöntem a bejáratnál álldogáló bajszos öregemberre, aki biccentett egyet, így jelezve, hogy fogadta köszöntésemet, majd belekortyolt az italába és vizsla szemekkel figyelte lépteimet. Elsétáltam a templom árnyékában, melynek felfestett óramutatói szerint öt perc híján dél volt. Valójában addig volt még negyed óra.

Néhány száz méterrel távolabb a Petőfi utca végét ért, azaz egy keresztutcába futott, ami a Martinovics dűlő névre hallgatott. Szemközt újabb hegyoldal emelkedett, mintegy lezárva a V alakú völgy belső részét, és ennek a területnek a lankásabb, alsó lejtőjén kisebb faházak és nyaralók bújtak meg a fák között. Bal felé haladtam tovább egy csendes futó patak mentén, és hamarosan megérkeztem úti célomhoz.

Egy keskeny fahídon átkeltem a patak fölött és felsétáltam a domboldalon egy nagyobbacska házhoz, aminek az oldalához egy csűr kapcsolódott. Nagyjából harminc négyzetméter alapterületű, kétszintes épület volt, alacsony és keskeny ablakokkal, melyeken ujjnyi vastag vasrácsok sorakoztak. A bejáratú ajtó és az ablakok nyitva voltak, és éppen ekkor lépett ki az ajtón egy ősz öregasszony, kezében egy locsolókannával. Idős kora ellenére eléggé elevennek tűnt. Rám nézett és mindjárt mosolyra gyúlt az arca, ami nem olyan ímmel-ámmal felerőltetett fagyos grimasz volt, mint amiből annyit látok a városban, hanem egy igazi, őszinte mosoly csupa szeretettel.

Üdvözöltük egymást és bemutatkoztunk immár személyesen is, ugyanis ő volt Gizi néni, a szállásadóm, akivel korábban többször beszéltem telefonon. Mindjárt beszélgetni kezdtünk, és alaposan kifaggatott, hogy honnan érkeztem, hogy-hogy egyedül jöttem, hát nincs-e asszony és gyerek, vagy egy barátnő legalább, én pedig elmondtam neki, hogy jelenleg egymagam vagyok, és amúgy is teljes magányra és nyugalomra vágyok, hogy kedvenc hobbimnak szenteljem az itt eltöltött időmet, azaz az írásnak. Válaszomtól mindjárt komoly embernek hitt, mert ha valaki ír, akkor az csak komoly ember lehet, én pedig már bántam, hogy szóba hoztam a dolgot. Írni mindenki tud, nem nagy ördögösség, és ez nekem csak szórakozás, nem hivatás. Legalábbis ezt mondtam neki. Bólogatott néhányat figyelmesen és elcsendesült egy pillanatra, mintha azt mondaná magában, hogy „ahogy neked jólesik”, aztán témát váltott.